

Binecuvântarea și blestemul (26:1-46)

Nu știu exact dacă ultimele două capitole sunt o urmare firească a sărbătorilor sau reprezintă finalul și concluzia cărții. Prin conținut par să fie finalul cărții, însă sunt măcar două elemente care ne sugerează o legătură puternică cu secțiunea sărbătorilor, și anume:

- cap. 26 nu începe cu expresia: „*Domnul a zis lui Moise...*”, ci continuă discursul din 25;
- avem trei referințe la anul sabatic în cap. 26: vers. 34, 35, 43.

Deocamdată să analizăm conținutul acestui capitol, și apoi să medităm mai mult asupra posibilelor conexiuni cu secțiunea sărbătorilor. Conținutul capitolului 26 ne sugerează încheierea unui legământ. În cultura vremii respective, atunci când se încheia un legământ între doi dregători sau între două state, era utilizat acest limbaj al binecuvântărilor și blestemelor. Pe o tablă erau scrise binecuvântările (care trebuia să vină ca urmare a respectării legământului), iar pe o altă tablă erau scrise blestemele (care trebuia să vină peste cel care încălca legământul). Fiecare din aceste table era făcută în dublu exemplar și fiecare parte lua cele două table și le depozita în templul zeului său. Cartea Deuteronom, care este cartea reînnoirii legământului, este construită tocmai pe acest tipar cultural.

Putem emite astfel ipoteza că în cartea Levitic, Dumnezeu înnoiește sau, mai bine zis, definitivează și completează legământul încheiat în Exod 24. Într-adevăr, în Exod 20-23, Dumnezeu a descoperit lui Israel condițiile ce trebuia respectate, iar în Exod 24, Israel a intrat în mod oficial în legământ cu Yahwe, promițând că va păzi toate poruncile Sale. În Exod 23, avem o prezentare succintă a binecuvântărilor și blestemelor, deși nu sunt atât de detaliate ca în Levitic. De fapt, pasajul insistă mai mult asupra binecuvântărilor Domnului, care-i va duce în țară și-i va ajuta să prospere. Blestemele sunt mai degrabă subînțelese și există doar câteva versete mai directe, ca de exemplu Exod 23:21: „*Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El.*”

Este foarte interesant faptul că, deși Dumnezeu nu revelează în Exod 20-23 nici toate poruncile, nici toate binecuvântările și blestemele, legământul este încheiat în Exod 24. După aceea, Dumnezeu le dăruiește Cortul, coboară în mijlocul lor, le dă o mulțime de porunci ceremoniale (Levitic 11-15), revine apoi asupra celor morale, completându-le (Levitic 18-20), și de-abia apoi detaliază binecuvântările și blestemele (Levitic 26). Care este raționamentul Marelui Pedagog?

Cred că este important să sesizăm că, în Exod 20-23 se insistă asupra poruncilor morale, se vorbește foarte puțin despre poruncile ceremoniale, iar posibilitatea iertării aproape că nici nu este pomenită. Iar, în ce privește binecuvântările, se insistă cel mai mult pe relația cu Dumnezeu, ca fiind marea binecuvântare.

Ne amintim că aducerea Cortului în mijlocul lui Israel purta cu sine următoarele două pericole:

- ⇒ supralicitarea aspectelor ceremoniale în detrimentul celor morale;
- ⇒ transformarea harului în desfrânare.

Acum, detalierea binecuvântărilor și blestemelor aduce un nou pericol: alipirea de binecuvântările vizibile și neglijarea lui Dumnezeu ca binecuvântare și răsplată cea foarte

mare a lui Israel. Pentru a preveni toate aceste trei pericole, Yahwe încheie legământul în Exod 24, pentru ca poporul să înțeleagă că:

- ⇒ roada pe care o așteaptă Domnul este sfințirea morală și dragostea;
- ⇒ relația cu El se definește prin ascultarea necondiționată de poruncile Lui;
- ⇒ adevărata binecuvântare este tocmai relația cu Dumnezeu.

În același timp, scrierea cărții Levitic după încheierea legământului din Exod 24, aduce următoarele noi adevăruri fundamentale înaintea poporului:

- ⇒ Dumnezeu este Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor, Autoritatea absolută din Univers, așa că El are dreptul să adauge noi cerințe la legământul Lui; (noile cerințe însă vor rămâne în spiritul primelor cerințe, căci Dumnezeu este același ieri, azi și în veci!);
- ⇒ Cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât standardele Sale nu coboară, ci se ridică.

Acum, în Levitic 26, prin prezentarea detaliată a binecuvântărilor și blestemelor, Dumnezeu poate înnoi legământul din Exod 24. În acest sens, este foarte sugestiv ultimul verset al capitolului 26: „*Acestea sunt rânduielele, poruncile și legile, pe care le-a statornicit Domnul între El și copiii lui Israel, pe muntele Sinai, prin Moise.*” (26:46)

Să analizăm acum binecuvântările descrise în Levitic 26. Mai întâi, sesizăm condiția specificată de Dumnezeu: „*Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini...*” (26:3). În mod cert, în viața copiilor lui Israel mai apăreau nevegheți și înfrângerii. Însă, Dumnezeu așteaptă ca dominantă vieții lor să fie păzirea poruncilor. Deși exista iertare, Dumnezeu nu spune: „*Dacă vă veți cere iertare de toate păcatele voastre...*”, ci „*Dacă veți păzi poruncile Mele...*”. Deci, chiar dacă există iertare pentru orice păcat, nu pocăința, ci trăirea în ascultare de Dumnezeu aducea în mod progresiv binecuvântările Domnului peste Israel. Iar versetele 1 și 2 ne aduc aminte de sursa răului și a binelui în viața lui Israel: idolatria vs. cinstirea Cortului Întâlnirii. Cunoașterea lui Dumnezeu, alipirea de Dumnezeu cel adevărat dădea lui Israel puterea de a păzi poruncile divine. Însă, sfidarea Cortului și alipirea de idoli îl aducea în mocirla păcatului. Deși roada așteptată de Dumnezeu se găsește nu la Cort, ci în relațiile dintre evrei, Cortul este resursa spirituală care se opune idolatriei și care îl împuternicește pe Israel să păzească Legea. De aceea, totul pornește de la raportarea față de idoli, Sabat și Cort. Poporul, fără cunoștință de Domnul, va pieri cu siguranță.

Binecuvântările din Levitic 26 sunt de ordin material, vizibil și sunt lucruri după care tânjesc toate națiunile. Ele sunt o consecință firească a păzirii legilor divine, atât de înțelepte datorite de Yahwe lui Israel. Aceste consecințe vizibile aveau mai multe funcții.

O primă funcție era să întărească legământul: „*Vezi să nu zici în inima ta: <<Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății.>> Ci adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să le câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi.*” (Deuteronom 8:17,18) Cum anume era întărit legământul? Ce însemna ca legământul să fie întărit? Cred că întărirea legământului viza consolidarea relației între Israel și Yahwe. Israel, în urma acestor binecuvântări, era și mai motivat să se alipească de Dumnezeu, și aceasta din pricina a trei motive:

- Israel vedea credincioșia și atotputernicia lui Yahwe: ce a promis, a împlinit întocmai;
- Israel descoperea și mai mult că Dumnezeu îi vrea binele și că poruncile sunt date spre binele lui;
- Israel putea fi convins că, la fel cum Dumnezeu a fost credincios și a adus binecuvântarea în urma ascultării, va fi la fel de credincios să aducă blestemul în urma neascultării. (vezi și Iosua cap. 23)

Aceasta era deci prima funcție a binecuvântărilor materiale, și anume să întărească legământul și relația între Yahwe și Israel.

A doua funcție a acestor binecuvântări se referă la preoția lui Israel: „*Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui, pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ... Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului, și se vor teme de tine.*” (Deuteronom 28:1,10) Abundența binecuvântărilor materiale atrăgea atenția tuturor Neamurilor asupra lui Israel și asupra Dumnezeului său. Astfel, Israel își împlinea preoția și toate Neamurile cunoșteau prin înălțarea lui Israel că Yahwe este mai presus de toți zeii.

Acestea sunt cele două funcții principale ale binecuvântărilor vizibile descrise în Levitic 26. Însă, adevărata binecuvântare este prezentată la finalul descrierii: „*Îmi voi așeza locașul Meu în mijlocul vostru, și sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu.*” (Levitic 26:11-12) Adevărata binecuvântare este de ordin spiritual și este însăși relația cu Dumnezeu. Putem observa că apare și un pericol, și anume pericolul de a fi axat pe binecuvântările vizibile și de a neglija adevărata binecuvântare. Toți oamenii și toate națiunile își doresc toate binecuvântările din cap. 26, mai puțin însă cea din 26:12. Oamenii își doresc un rai fără Dumnezeu. Oamenii visează la o societate perfectă fără Dumnezeu. Însă aceasta este o utopie. O societate tinde spre perfecțiune, doar în măsura în care Dumnezeu este așezat în centrul acelei societăți. Pericolul de a se alipi mai mult de daruri decât de Dătător era mai mare în momentele de prosperitate. De fapt, cu cât prosperitatea era mai mare, cu atât Israel era mai ispitit să se îndrăgostească de binecuvântările vizibile, să-L uite pe Yahwe și să se mândrească crezând că poate obține aceste binecuvântări și fără Yahwe. Iată că nu doar vremurile de criză reprezintă o încercare, ci și momentele de succes; și, de multe ori, cele din urmă reprezintă chiar o încercare mai mare.

Să analizăm acum blestemele. Mai întâi, Autorul ne prezintă motivul revărsării acestora peste Israel: „*Dar dacă nu Mă ascultați și nu împliniți toate aceste porunci, dacă nesocotiți legile Mele și dacă sufletul vostru urăște rânduiețile Mele, așa încât să nu împliniți toate poruncile Mele și să rupeți legământul Meu, iată ce vă voi face atunci...*” Este vorba deci de o persistare în neascultare, de o sfidare a lui Yahwe și o călcare încăpățanată în picioare a legământului, și nu de un accident și de o neascultare temporară.

Spre surprinderea noastră, poate, **blestemele împlinesc** aceleași **două funcții** ca și binecuvântările.

În primul rând, ele întăresc legământul: este înălțată credincioșia și atotputernicia lui Dumnezeu și se dovedește faptul că Dumnezeu le-a vrut binele și că poruncile le-au fost date spre binele lor. Este interesant că valabilitatea legământului este întărită, chiar dacă Israel rupe și sfidează legământul. Acest lucru va împinge poporul spre pocăință.

A doua funcție se referă la înălțarea lui Yahwe printre Neamuri, în urma pedepsirii lui Israel. Iată câteva pasaje care evidențiază acest lucru:

- „*Vârsta de oameni care va veni, copiii voștri care se vor naște după voi și străinul care va veni dintr-o țară depărtată – la vederea urgiilor și bolilor cu care va lovi Domnul țara aceasta, la vederea pucioasei, sării și arderii întregului ținut, unde nu va fi nici sămânță, nici rod, nici o iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei și Țeboimului, pe care le-a nimicit Domnul în mânia și urgia Lui, - toate neamurile vor zice: <<Pentru ce a făcut Domnul astfel țării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?>> Și li se va răspunde: <<Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul, Dumnezeul părinților lor, când i-a scos din țara Egiptului; pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei și să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoșteau și pe care nu li-i dăduse Domnul>>” (Deuteronom 29:22-26)*
- „*Și oricât de înaltă este casa aceasta, oricine va trece pe lângă ea, va rămânea încremenit și va fluiera. Și va zice: <<Pentru ce a făcut Domnul așa țării acesteia și casei acesteia?>> Și i se va răspunde: <<Pentru că au părăsit pe Domnul, Dumnezeul lor, care a scos pe părinții lor din casa Egiptului, pentru că s-au alipit de alți dumnezei, s-au închinat înaintea lor și le-au slujit; de aceea a făcut Domnul să vină peste ei toate aceste rele.>>” (1 Împărați 9:8-9)*
- „*Căpetenia străjerilor a trimis să aducă pe Ieremia, și i-a zis: <<Domnul, Dumnezeul tău, a vestit mai dinainte aceste nenorociri împotriva locului acestuia; Domnul a adus și a împlinit ce spusese; și lucrurile acestea vi s-au întâmplat pentru că ați păcătuit împotriva Domnului și n-ați ascultat glasul Lui. Acum, iată, te izbăvesc astăzi din lanțurile, pe care le ai la mâini; dacă vrei să vii cu mine la Babilon, vino, și voi îngriji de tine...>>” (Ieremia 40:2-4a)*

Însă, Levitic 26 insistă mai mult pe rolul blestemelor de a frânge mândria lui Israel și de a-l îndrepta spre pocăință. De patru ori se repetă următoarea frază: „*Dacă pedepsele acestea nu vă vor îndrepta, și dacă vă veți împotrivi Mie, Mă voi împotrivi și Eu vouă și vă voi lovi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.*” (vezi Levitic 26:18,21,24,28) Dorința lui Dumnezeu este cât se poate de clară: El vrea ca aceste blesteme să-l întoarcă pe Israel de pe calea lui cea rea pentru a putea recăpăta de la Dumnezeu viața și binecuvântarea. De aceea, blestemele nu se revarsă deodată asupra lui Israel, ci în mod progresiv. Este **această expresie: „de șapte ori mai mult”**; și ar putea fi: de șapte ori mai mult decât meritați, sau de șapte ori mai mult decât pedepsele precedente. Este evident că a doua variantă este cea corectă, căci, în ce privește ce ar merita Israel, acesta ar fi trebuit aruncat în iadul cel veșnic după prima abatere de la legământ.

Ideea este că Dumnezeu Își revarsă pedeapsa în mod progresiv. El vrea să-l disciplineze pe Israel prin suferință. Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului și nici nu-I place când Israel suferă. El aduce suferința în Israel, în speranța că acesta se va trezi și va renunța la păcat. Cu toate acestea, dacă Israel se încăpățânează și refuză pocăința, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu ajunge la un moment dat la capăt și vine momentul pedepsei finale: „*Vă voi nimici înălțimile pentru jertfă, vă voi dărâma stâlpii închinați soarelui, voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voștri, și sufletul Meu vă va urî*” (26:30) Atunci când mila și dragostea lui Dumnezeu încetează și El ajunge să te urască și să te nimicească, nu mai este absolut nici o speranță, și înseamnă că împietrirea ta a întrecut orice imaginație.

Este evident faptul că, deși Israel a intrat în relație cu Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că el este predestinat să rămână în relația cu Domnul pe vecie. Israel are libertatea să-L respingă pe Yahwe, iar respingerea lui Yahwe va duce la ruperea relației și nimicirea lui Israel. Cât de clară este doctrina mântuirii în Vechiul Legământ prezentată prin intermediul paradigmei oferită de „căsătoria” dintre Israel și Yahwe!

Ultima parte a capitolului este totuși luminoasă. Ea ne vorbește despre faptul că Dumnezeu nu-l va nimici de tot pe Israel dintre Neamuri și de posibilitatea refacerii relației cu Dumnezeu.

În primul rând, Dumnezeu ne asigură că nu-l va nimici de tot pe Israel dintre Neamuri. Au fost popoare cucerite și duse în robie, care și-au pierdut identitatea și au dispărut de pe scena istoriei. Însă, cu Israel este altceva. Dumnezeu are promisiuni viitoare cu privire la Israel, și cea mai importantă este aceea că din el va ieși Mesia. De aceea, Dumnezeu, în ciuda răzvrătirii revoltătoare a lui Israel, va interveni miraculos în istorie și va avea grijă ca acest popor să nu-și piardă identitatea și să nu se risipească asemenea multor alte popoare.

În al doilea rând, descoperim că Dumnezeu este gata să îl primească pe Israel în relație cu Sine. Varianta Cornilescu prezintă ca pe o profeție pocăința lui Israel (vezi vers. 40), însă, traducerea din limba engleză (NIV, NASB) include și **elementul condițional: „Dacă își vor mărturisi fărădelegile...”**. Este extraordinară îndurarea lui Dumnezeu și disponibilitatea Sa de a-l ierta pe Israel. Dacă de la marginea pământului, dacă din fundul mocirlei păcatului, dacă după sute de ani de răzvrătire, acesta se pocăiește de nelegiuirea sa, atunci Domnul, într-o clipită, îl primește cu cea mai mare bucurie înapoi în relație și Își întoarce privirile asupra lui pentru a-i face bine.

Îmi vin în minte două întrebări în legătură cu binecuvântările și blestemele: de ce sunt așezate în această ordine și de ce blestemelor li se alocă un spațiu mai mare? Faptul că pasajul prezintă mai întâi binecuvântările, ne transmite mesajul că dorința din inima lui Dumnezeu este să binecuvinteze. El nu binecuvintează cu zgârcenie sau cu părere de rău, ci dorința cea mare a inimii Sale este să reverse cât mai multă binecuvântare pe pământ. El nu este un robot care, atunci când poporul este în ascultare, știe că trebuie să trimită binecuvântarea, și, când acesta este în neascultare, știe că trebuie să trimită blestemul. Nu, ci Dumnezeu este un Tată iubitor care face tot ce-I stă în putință ca ai Săi copii să ia toate examenele, pentru ca binecuvântarea cerului să poată veni peste ei. Întreg capitolul descoperă această inimă iubitoare a lui Dumnezeu. În secțiunea blestemelor, învățăm faptul că Dumnezeu Își revarsă în mod progresiv blestemul, tocmai pentru ca poporul să se îndrepte, și că, în ciuda faptului că Israel se află în fundul mocirlei, **dacă se pocăiește, Dumnezeu îl iartă și-l primește înapoi într-o clipită.**

În urma acestor reflecții, ne dăm seama că a doua întrebare devine și mai grea și poate fi reformulată astfel: **dacă dorința inimii lui Dumnezeu este să binecuvinteze, și nu să blesteme, totuși de ce blestemelor li se alocă un spațiu mai mare în prezentare?** Proporția este identică și în Deuteronom 28. Oare **care este mesajul pe care Dumnezeu vrea să îl transmită?** Un răspuns care îmi vine în minte are în vedere relevanța față de istoria viitoare a lui Israel. În cea mai mare parte a istoriei, Israel a fost neascultător și s-a confruntat astfel mai des cu revărsarea progresivă a mâniei lui Dumnezeu decât cu abundența binecuvântărilor cerești. Dumnezeu, știind mai dinainte evoluția spirituală a lui Israel, insistă în Levitic 26 și Deuteronom 28 pe elementele cu care Israel se va întâlni mai des. Dumnezeu detaliază revărsarea pedepsei Sale și o descrie în amănunt mai dinainte, pentru ca atunci când ea va deveni realitate, Israel să înțeleagă că ea vine din partea Domnului, ca urmare a infidelității lui.

O altă interpretare face referire la rolul fricii și coerciției în ținerea în frâu a unei națiuni întregi. Ne aducem aminte de ceea ce am discutat când am comentat pedeapsa cu moartea din capitolul 18. Frica își are un rol foarte important pentru păstrarea ordinii sociale într-o

națiune. Vor fi mulți care vor interioriza un sistem de valori și care vor avea o motivație intrinsecă pentru respectarea legilor. Însă, vor fi și unii care nu vor interioriza valorile divine. Ei vor face parte din societate. Ce se va întâmpla cu ei? Frica de pedeapsă îi va ajuta să respecte legile, iar respectarea legilor pe o perioadă îndelungată de timp va putea face posibilă interiorizarea acestora prin descoperirea beneficiilor aduse de păzirea lor.

Capitolul 26 este foarte potrivit la finalul cărții Levitic. Legământul încheiat în Exod 24 este completat în urma construirii Cortului, și acum este absolut normal ca Dumnezeu să le focalizeze atenția asupra consecințelor ascultării și neascultării lor. Pe de altă parte, cartea Levitic este cartea sfințeniei lui Dumnezeu, care îndeamnă pe popor să trăiască o viață sfântă. La sfârșitul lecției despre sfințenie, este binevenită o detaliere atât a consecințelor sfințirii, cât și a celor ale persistării în necurăție.

APLICAȚII

Noi trăim în Noul Legământ și ne putem întreba: **Ce relevanță mai are acest capitol pentru noi?** Știm că Dumnezeu și-a schimbat strategia preoției. Nu mai suntem un popor care trăiește într-o țară și care va atrage atenția prin binecuvântarea materială vizibilă și prin protecția specială din partea lui Dumnezeu. Noi suntem risipiți printre popoare și suntem trimiși ca niște miei în mijlocul lupilor. Noi suferim împreună cu națiunea în care suntem și suportăm consecințele păcatelor acelei națiuni. Și apoi, Dumnezeu îngăduie să fim și prigonii, iar martirajul nu este o simplă excepție. Deci, ce relevanță mai au aceste capitole pentru noi?

Este important de știut faptul că, în anumite limite, pasajul din Levitic 26 a fost și este valabil pentru toate națiunile pământului. Este adevărat că Israel beneficia de un tratament aparte, însă, descoperim în Vechiul Testament multe situații când Dumnezeu pedepsește o națiune foarte aspru din pricina umplerii paharului fărădelegilor lor, și când o binecuvintează din pricina smeririi ei în fața avertismentelor divine (vezi cetatea Ninive). Cred că legile de la Sinai sunt legi dumnezeiești. În măsura în care o națiune trăiește în spiritul lor, va progresa și prospera. Însă, călcarea în picioare a valorilor morale va duce la dezastru economic și la instabilitate socială.

Dacă ne uităm pe globul pământesc, observăm cu ușurință că civilizația și progresul a luat amploare în mod special în America de Nord și Europa Centrală și de Vest. Este oare la întâmplare faptul că tocmai aici protestantismul și neoprotestantismul au avut o influență cu totul deosebită față de celelalte părți ale globului? Valorile iudaico-creștine „au adăpat” mai mult această parte a pământului. Progresul și prosperitatea nu au întârziat să apară.

Dar, revenind la creștinul de rând risipit printre popoare, ce poate învăța el din Levitic 26? Sunt două extreme și două variante de interpretare opuse. Este mai întâi Evanghelia prosperității (la modă în America), ce susține valabilitatea promisiunilor din Levitic 26 pentru Biserica lui Hristos. Astfel, boala sau sărăcia sunt un semn al pedepsei lui Dumnezeu, iar ascultarea va fi însoțită mereu de abundență materială. Dacă ne uităm cu atenție în Noul Testament, descoperim că Evanghelia prosperității este o mare minciună. Însuși Isus a fost un om foarte sărac și care a murit pe o cruce, iar ucenicii Lui sunt deposedați de averile lor și mulți mor în închisori sau uciși cu pietre de către prigonitori (vezi Faptele Apostolilor). Dumnezeu ne înștiințează că în Împărăția Sa vom intra prin multe necazuri și ne îndeamnă să ne înarmăm cu același mod de gândire ca al lui Hristos, pentru a face față suferinței.

Cealaltă interpretare supralicitează dimensiunea suferinței din viața creștină și nu acordă atenție unor elemente din Levitic 26, care rămân valabile și în Noul Legământ. Care sunt acestea? În primul rând, aș vrea să subliniez că, deși suntem trimiși ca niște miei în

mijlocul lupilor, aceasta nu înseamnă că suntem la voia vrăjmașilor noștri. Dumnezeu este suveran și până și perii din cap ne sunt numărați. Dumnezeu cântărește cu maximă precizie fiecare strop de suferință care va veni în viața noastră. Dacă nu a sosit momentul plecării noastre, Dumnezeu va interveni în mod miraculos și ne va salva din mâinile vrăjmașilor noștri, așa cum l-a salvat pe Petru din mâinile lui Irod (vezi Fapte 12). Apoi, este foarte important de știut că viața creștină nu este o suferință intensă permanentă. Sunt momente de crâncenă încercare a credinței, dar sunt și perioade când încercările sunt mai mici sau când aproape lipsesc cu desăvârșire. Sunt multe momente de intensă mângâiere și bucurie, sunt multe momente de abundență a binecuvântărilor vizibile.

Și acum aș vrea să evidențiez acele elemente din Levitic 26 care rămân valabile și pentru Biserica lui Hristos. Binecuvântările materiale din Levitic 26 sunt o oglindire a unei vieți spirituale din abundență. Această viață spirituală presupune împlinire sufletească, relații armonioase și putere de a trece prin încercări. În mod cert, aceste binecuvântări spirituale sunt valabile și pentru Biserica lui Hristos, dacă aceasta rămâne în ascultare de Domnul. La fel, blestemele din Levitic 26 oglindesc o viață spirituală care include: goliciune sufletească, relații dezastruoase și disperare în fața greutăților vieții.

Deci, există beneficii concrete și pentru creștinul care trăiește în ascultare, în ciuda lupilor din jurul său. Și, alături de aceste binecuvântări spirituale extraordinare, are și binecuvântare materială concretă: în Matei 6, Dumnezeu promite celor ce muncesc cu responsabilitate că le va purta de grijă în ce privește mâncarea și îmbrăcămintea. Și când privim cu atenție la binecuvântările spirituale promise creștinului, putem fi siguri că cel credincios va primi, alături de prigoniri și pierderi, însutit în acest veac, iar în veacul viitor, viața veșnică. Într-adevăr, ce minunată este împlinirea sufletească din viața creștină: să te poți bucura de iertarea și dragostea lui Dumnezeu, să nu-ți fie frică de moarte, să ai un sens și o speranță, să te simți util în planurile veșnice ale lui Dumnezeu, să știi că ești valoros în ochii Cerului, să poți birui răul din tine și să trăiești în curăție și integritate...

Și ce minunate sunt relațiile celui credincios: cu familia și cu frații, să ai o comunitate în care să te simți acceptat și apreciat, să poți sluji acea comunitate după darul tău specific, să nu fii bârfit, să nu fii discriminat, să nu fii înșelat, și, în același timp, să nu fii dependent de relațiile cu oamenii, să fii echilibrat și înțelept în relații...

Și ce minunat este să ai pace în mijlocul celor mai grele încercări, să nu te lași robit de disperare, să știi că ești în mâinile iubitoare ale unui Creator Atotputernic și că absolut toate lucrurile lucrează împreună spre binele tău...

Dar ce înseamnă blestemele care vin în viața credinciosului care se complăce în păcat? Mai întâi, apare goliciunea sufletească și sentimentul complet de vinovăție ce acompaniază dualitatea, apoi vechile păcate și vechile robii revin cu putere; pe urmă, relațiile încep să fie distruse rând pe rând...împietrirea nu întârzie să apară și ea, iar în mijlocul necazurilor vieții, pacea este o himeră, iar disperarea, un stăpân nemilos.

Și aceasta este doar o trecere sumară prin binecuvântările spirituale și blestemele făgăduite Bisericii lui Hristos din Noul Legământ! Acestea întrezăresc legământul încheiat cu Hristos și înalță credințioșia lui Dumnezeu în Hristos. Și, bineînțeles, au și un rol esențial în preoția noastră. În urma contemplării bucuriei noastre permanente, a dragostei noastre și a faptelor noastre bune, cei din întuneric, în ziua cercetării, vor slăvi pe Dumnezeu. În cele din urmă, în Vechiul Legământ, lucrurile stăteau la fel. Abundența materială a lui Israel atrăgea privirile celorlalți oameni asupra lui, și când aceștia se uitau la Israel, vedeau fericire, dragoste și moralitate. Responsabilul pentru toate acestea era Yahwe, care Se declara singurul Dumnezeu adevărat. Pocăința și renunțarea la idoli pentru a putea sluji unui Dumnezeu așa de minunat era pasul următor.

În Noul Legământ, mărturia comunității creștine are și ea un rol esențial în câștigarea sufletelor pentru Hristos: „*Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit*

Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Însă, **Dumnezeu nu ne adună într-o singură națiune, ci dezvoltă comunități mai mici în mijlocul celorlalte națiuni ale pământului.**